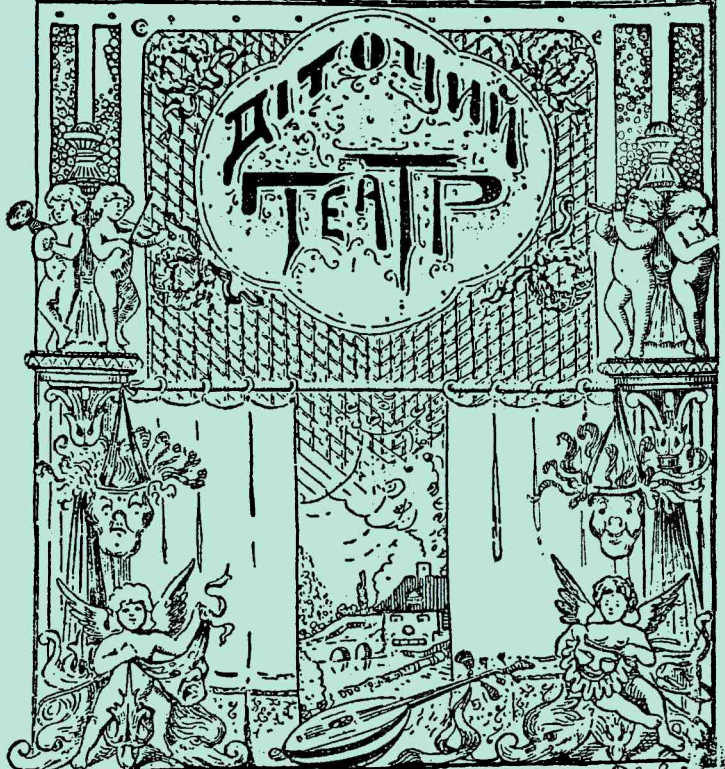

ГАЛИНА ОРЛІВНА
КНЯЗІВНА - ЖАБА

ВИП 2.

РІК 1.

Ukrainian Bazaar 2248 Graygling,
Ave DETROIT, MICH

Князівна-Жаба.

Пєса — казка для дітей, у семи картинах

Інценізувала **Галина Орлівна.**

ЛЬВІВ — 1925

Видавництво „РУСАЛКА“

Діточий Театр. Вип. 2.

З друкарні Ставр. Інститута під управ. Яськова

ДІЇ ВІ ОСОБИ:

Князь.

Княгиня.

Старший Князенко.

Середушний Князенко.

Молодший — Іван-Князєнко.

Князівна — Жаба.

Жінка старшого Князенка.

Жінка середушного Князенка.

Баба-Яга, костяна нога.

Лютий змії (за сценою).

Слуги, гості, дівчата-служки Князівни Жаби.

КАРТИНА ПЕРША.

Ганок у теремі князя. На кріслах князь і княгиня.

Князь. Ну, що ж, княгиня, викохали ми трьох синів, як соколів, то час би їм вже і подружка шукати!

Княгиня. Час, князю, час.

Князь. (до слуги, що стоїть у дверях). А ну, поклич сюди трьох синів моїх, трьох князєнків молодих!

(За хвилию входять три гарно вбраних князєнки).

Князь. Сини мої, соколи мої! Дійшли ви вже до літ, час вам уже подружка шукати!

Князєнки (рзєм). Ой, час, таточку, час!

Князь. Забірайте ж, дити, сагайдаки срібні, накладайте стрілочки мідні, пускайте в чужі землі далекі: хто до кого влучить у двір, там тому й молоду брати.

(Слуги подають сагайдаки і стріли).

Старший Князєнко (бере лук, став на краю ганку і ссріляє в далечінь). Мені здається,

що моя стрілочка попала у далеке царство, не в наше господарство!

Середушний Князенко (стрілявши). Мені здається, що моя стріла впала десь за горами, за морями, аж у заморськiм князiвствi!

Іван-Князенко (вистрiлявши, сумним голосом). А менi здається, що моя стрілочка впала нi далеко, нi близько—коло села в болото!

(Всi смiються).

Князь. Отже збiрайтесь тепер у дорогу! Шукайте долi, та вертайте, не барiться, з батьком старим радiстю подiлитесь!

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ДРУГА.

Покiй у княжiм теремi, на пiдвищенню високi крiсла, на яких сидять князь iз княгинею. Перед князем стоять всi три князенки. Князенко-Іван засмучений.

Князь. Ну, розповiдайте менi, мої соколята, де ви бували i що видали, яких собi княгинь вiдшукали?

Перший Князенко. Батьчку мiй свiтлий! Як ви наказували менi iз лука влучати, то й упала моя стрілочка в вiше царство, у царськiй садочок, де саме на той час царiзна похожала; вона ту стрілочку узрiла i до рук її взяла. А як я прийшов стрiлки шукати, так вона i каже: „Не дам цiєї стрiлки нiкому, тiльки вiддам тiму, хто мене за дружину вiзьме!“ А я їй, свiтлий батечку, й кажу: „Я тебе вiзьму!“ Так ми i намовились.

Князь. Добре си́ну! Буде так, як доля твоя захотiла. Бери собi за жiнку царiвну! (До середушного князенка). А ти, синку, яку невiсточку менi до хати приведеш?

Середушний Князенко. Батечку свiт-

лий! Як наказували Ви мені із лука влучати, то й ушала моя стрілочка в чужу, далеку землю заморську, просто на княжий двір. А князівна в той час на рундучку сиділа, побачила ту стрілку, підняла, тай до себе взяла, а як я прийшов стрілочку шукати, то вова й каже: „Не дам цієї стрілочки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме!“ А я їй, світлий батечку, й кажу: „Я тебе візьму!“ Так ми й погодились!

Князь. Добре, сину, буде так, як доля твоя захотіла. Бери собі за жінку князівну. (До третього князенка). А ти, сивочку, Іване—княвенку, чого плачеш? Чом ти не скажеш, яку невістку мені до хати приведеш?

Іван—Князенко. Як же мені не плакати, коли у моїх братів будуть жінки, як жінки, а мені доведеться з болота (гірко ридає) жабу зелену брати!

Князь. Як так?

Іван—Князенко. А так, батечку, як наказали ви мені із лука влучати, то й ушала моя стрілочка, ні далеко, ні близько—коло села в болоті. На купині сиділа жаба і взяла ту стрілочку. Я прийшов, та їй прошу: „Віддай мені мою стрілочку!“, а вова й каже: „Не дам, каже, цієї стрілочки нікому, тільки віддам тому, хто мене за дружину візьме“. Так я і пішов до дому...

Князь. Що ж, сину, видно твоя доля така, не годиться нарікати! Іди, бери собі жабу за жінку, може тобі із нею не погаво буде. (До всіх синів). Ну, ідіть, дітки, лагодьтеся, та будемо весілля справляти. (До слуг). А ви слуги, по всіх кінцях гонців розсилайте, щоби всі прийшли на весілля до моїх синів. Будемо пити, гуляти, пива, та меди розливати.

(Сини і слуги виходять).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ТРЕТЯ.

Хата Івана—Князенка і Зеленої Жаби. Гарно прибрана світлиця, на золоченому помості сидить Зелена Жаба *). До світлиці входить засмучений Іван—князенко.

Ж а б а. Добридень, Іване—князенку, мій чоловіче любий!

І в а н—К н я з е н к о. Добридень, жабо!

Ж а б а. А чого ти такий засмучений, чоловіче любий?

І в а н—К н я з е н к о. Ой, не тобі питати, а не мені казати! (Сідає за стіл і гірко плаче).

Ж а б а. Чого ж ти плачеш, Іване—князенко?

І в а н—К н я з е н к о. Та як же мені не плакати, коли оце наш батечко загадав, щоби завтра на ранок кожна вівітка рушвик йому виткала.

Ж а б а. Оце й усе?

І в а н—К н я з е н к о. Добре тобі казати: усе, а що я завтра батечкові скажу, як на його світлі очі поважусь?

Ж а б а. Не плач, не журися, князенку—Іване, усе гаразд буде, лягай спати!

(Іван—князенко іде зажурений, лягає на помості. За хвилину заспав. Зелена Жаба придивляється до нього і коли бачить, що князенко вже спить, швидко скидає із себе жабячу шкіру, з від якої виходить в гарній, дорогій дівочій сукні, зриває жабячу голову і встає на ноги людською красунею. Трячі плеще у долоні. З під помоста раптом з'являються де кілька дівчат у білих сукенках, з віночками на головах. Ві вони по черзі вкисляються князіві—Жабі).

*). Вбрання Зеленої Жаби легко зробити навіть із паперу, найкраще з зеленого календарю, звичайна довга сорочка з довгими рукавами, так, що руки так лишаються зашитими і пальців не видно. На голову одягається зроблена з грубого паперу голова, з намальованим, або прорізаним ротом і зі скляними очима.

Перша дівчина. Здорова, князівно!
Друга дівчина. Здорова, князівно!
Всі разом. Здорова, здорова князівно!

Чути звуки музики; дівчата, беруться за руки, роблять коло, по середині — князівна. Дівчата танцюють, слітаючи і розп'їтаючи коло. Князівна танцює сольо

Князі вна — Жаба (по танці). Ну, годі, дівчата, тепер час за діло братись: швидко мені хапайтесь, рушники тчїть, гарненьких орлів понашивайте, щоб на ранок готові були!

Дівчата. Слухаємо, князівно, слухаємо!
Все буде, як кажеш.

(Дівчата вибігають, князівна — жаба знову вбірається в жаб'ячий кожушок і, погасивши свічку, йде на старе місце. За якусь хвилину в пів-темряві з'являються білі постаті дівчат, що несуть рушники і розкладають їх на столі, та лавках, потім так же тихо зникають. У вікнах яснішає. Світає. Іван — князєнко привстає, протирає очі, озирветься навколо і раптом бачить чудові рушники).

Іван — Князєнко. Жінко! Що я бачу?! Звідки ти набрала таких гарних рушників?

Князівна — Жаба (прокльдаючись). Бачиш, я казала, що все гаразд буде, от таки пом'єму й вийшло.

Іван — Князєнко. Та таких гарних рушників ні одна з братових жінок не втне! Та ще і з золотом, аж сьють! Побіжу скорше, батечкові покажу, побачимо, що він казатиме. (Бере рушники і виходить).

(За хвилину під вікном чуються голоси двох невісток князєвих, вони по черзі заглядають у вікно).

1. невістка. А ну заглянь.

2. невістка. Заглянь ти!

1. невістка (заглядає).

2. невістка. Сидить?

1. невістка. Садить.

2. невістка. І не тче?

1. невістка. Ні!

2. невістка. А ну пусти — я! (Заглядає).

А може вже наткала?

1. невістка. З баговиння бодотяного!
Ха-ха-ха!

2. невістка. Свекрови на образи! Хі-хі-хі!

1. невістка. От сміху буде!

2. невістка. Ой, тікаймо, хтось іде! (зникають).

Входить веселий, радіий Іван-князенко.

Іван-Князенко. Ну, жінко, казав батечко, щоб я тобі подякував. Так йому припали до серця твої рушники, що всі ті, які наткали йому другі невістки, велів викинути на кухню, а твоїм, велів образи прибрати!

Князівна-Жаба. Бачиш, Іване, таки і я на щось придалася, таки і я догодити зуміла!

Іван-Князенко. Так то воно, так, але тепер нова біда. (З раптовим смутком сідає за стіл).

Жаба. А що таке?

Іван-Князенко. Та батечко-князь наказав, щоби зараз ми всі збіралися до нього на бенкет (плаче). Що ж воно буде?

Жаба. Чого ж ти плачеш?

Іван-Князенко. Ой, як же мені не плакати? Як же я тебе — таку на бенкет повезу?

Жаба. Не плач, Іване-князенку, не бійся нічого, все буде добре, поїдемо!

Іван-Князенко. Як же ж воно буде?

Жаба. А так, що ти їдь попереду, а я за тобою приїду. Як стане дощ накрапати, то знай, що це твоя жінка дощовою росою вмивається, а як блискавка заблеще, то твоя жінка в дорозі вбрання убірається, а як грім загремить, то це вже жінка твоя іде!

Іван—Князенко. Чудна ти якась. Та вже робити нічого, хай буде, як ти кажеш! То ж я їду, а ти не барся! (Відходить).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА.

Богата палата княжого терему, по середині накрптий стіл для учти: всяка їжа, солодощі, меди. Багато гостей сидять довколо столу, на лавках, та кріслах. На чільному місці — князь, поруч нього кілька порожніх крісел для синів із невістками. Як розкривається заслона, музика грає, гості пють і їдять, та розмовляють межи собою. Входить слуга.

Слуга. Світлий князю, прибули старший князенко, із княгинею своєю.

(Входять молода пара, всі на них дивляться, вони сідають близько батька).

Гості. Гарну, гарну собі жінку взяв! Видно, що не простого роду.

Слуга. Світлий князю! Прабули середушний князенко із княгинею своєю!

(Входять другі молодята, їх так же вітають. Сідають по другий бік столу, коло князя).

Гості. І ця гарна, мов квіточка! Нічого лихого про неї не можна сказати!

Слуга. Світлий князю! Прибув молодший Іван—князенко.

Князь. З княгинею?

Слуга. Ні, сам!

(Входить Іван—князенко).

1. гість (шепочуться). Побоявся жінку на учту привезти. Хі хі хі!

2. гість. Та його жінка — жаба зелена, ха-ха-ха!

Князь (сердито). Як же це ти смів не слухатися мого наказу? Чому не привіз на учту жінки, як я казав?

І в а н - К н я з е н к о. Світлий батечку! Не пішли ми проти твого наказу! Жівка моя скоро сама прибуде! (На дворі, чути, накрапає дощ). Чуєте, дощ іде. Оце моя люба жіночка росою вмивається.

(Гості сміються в кулак, в той час блискає блискавка).

Оце ж моя жіночка в дороге убрання вбірається.

(Гості голосно сміються).

Б р а т и. Чи ти не здурів? Що ти таке торочиш?!

(Останні їх слова глушить голосний гуркіт грому).

І в а н - К н я з е н к о. Оце вже моя голубонька іде! (Підбігає до вікна, за ним кілька гостей).

Г о с т і. Дивіться, і справді хтось іде! Шестернею! Коні, як змії! О! хтось виходить! Ох, та й красуня-ж!

І в а н - К н я з е н к о (кидається їй назустріч). Оце ж моя люба жіночка.

(Входить Князівна-Жаба, — вона вбрана в дорогі шовки, та оксаміти, сама надзвичайна красуня).

К н я з ь (встає їй назустріч, ласкаво вітає її і поруч себе садовить). Сідай, сідай, невісточко моя люба, красуню моя дорога!

1-й гість. Вона сяє, як сонце!

2-й гість. При ній других невісток навіть і не видно!

(Всі догоджають Князівні-Жабі. Музика грає, гості продовжують обід. По обіді встають з-за столу, слуги відсувають стіл).

К н я з ь. А ну, тепер до танцю: хто кого перетанцює? А ну, невісточки мої любі, хто з вас найкраще танцює?

О д н а н е в і с т к а (показуючи на князівну-Жабу). Хай вона танцює.

Друга невістка. Хай вона покаже себе у танці!

Князь. Танцюй, доню!

(Князівна — Жаба танцює, наче землі не торкається. Вж захоплені і зачаровані).

Одна невістка (заздро). А тепер я!

Друга невістка. Ні, тепер я!

Князь. Та чого там? Разом танцюйте!

(Невістки танцюють, наслідуючи князівну, але так незграбно махають руками, що гості боязко відступають і закривають лица).

1. гість. Та воно добре, але годі вже.

2. гість. Та ну годі, годі вже! Котрась і так по носі мене зачепила!

Князь. Ну добре, добре! Тільки от не махайте так руками, бо вже й до очей моїх добравтесь!

(Де-хто з гостей сміється, де хто кричить: „Хай ще князівна танцює, хай ще танцює Івана—князівка жінка!“ Князівна—Жаба танцює ще, всі в захопленню дивляться).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ПЯТА.

В хаті Івана—князівка. Світлиця. Все так, як було у 3-ій картині. На лаві лежить покинутий зелений жабачий козушок.

У світлицю швидко вбігає Іван—князівка, чогось шукає, побачив жабачий козушок, хапає його і кидає до печі, що наліється в кутку. Потім швидко вибігає. За хвилину входить з жінкою у світлицю.

Іван—Князівка. Сідай, сідай, спочинь, жіночко моя люба, ти дуже стомилась?

Князівна—Жаба (шукаючи чогось очима). Ні, Іване—князівку, мені дуже добре! (Ходячи по світлиці). Іване, ти не бачив моєї одежі?

І в а н—К н я з е н к о. Якої?

К н я з і в н а. Та я тут.. кожушок скинула!

І в а н—К н я з е н к о. Жіночко люба! Нащо тобі той кожушок? Ти без нього така гарна. Цур йому, я його спалив!

К н я з і в н а. Ох! (Мліє).

І в а н—К н я з е н к о. Що тобі сталося?

К н я з і в н а (притомвіючи). Ох, Іване, Іване, що ж ти зробив? Як би ти цього.. не займав, яб вічно була твоя, а тепер доведеться нам розлучитися, може й навіки!

І в а н—К н я з е н к о. Як так? Нікому тебе я не віддам нізащо в світі, нікуди не пущу!

К н я з і в н а. Ох, Іване, ох голубе любий, настав час нашого прощання! Це ж мене Змії на три роки заворожив, три роки мушу у нього в наймичках служити! Вже чую він мене кличе!

І в а н—К н я з е н к о. Я всякій гадині голову одрубую!

К н я з і в н а. Ох Іване, ох голубе! (Плачучи). Прощай, шукай мене в тридесятім царстві, у Баби-Яги — костяної ноги! (Виривається з рук Івана—Князенка; робиться пів-темрява, долівка під нею розступається і вона в одній хвилі зникає. Іван—Князенко стоїть і ломить в розпуді руки).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА ШЕСТА.

Хата Баби-Яги, цілком не походить на людське житло. Посередині, на великім треніжнику висить казан, в якому вариться зілля, по кутках — пташині оцудала з вогненними очима. В кутку—велика піч, на печі лежить Баба-Яга, звисивши костяні ноги вниз. Якусь хвилину на сцені тиша, чути тільки свист вітру в комині. Потім вітер трохи ущукає і тоді чується, як хтось стукає до дверей.

Баба-Яга. Хто там так двері ламає, що аж хату на курячих ніжках перевертає?

(Стук зусилкегься).

Баба-Яга. Хто навідав мою нору у таку глуху пору?

Голос за дверима. Відчини, бабусю!

Баба-Яга. Ге-е-е! Людським духом тхне! (Охаючи злизить з печі, відчиняє двері).

Входить Іван—Князенко, він в подорожньому убранні, з луком через плече, з шаблею на боці, з торбиною під пахвою.

Іван—Князенко. Здорові були, бабусю!

Баба-Яга. Здоров, юначе, молодий князенку! Чи по волі зайшов сюди, чи по неволі? Чи кого шукаєш, чи сам ховаєшся?

Іван—Князенко. Ні, бабусю, ні від кого не ховаюся, я, а сам шукаю свою жінку любу, Жибу зелену!

Баба-Яга (тихо, беззвучно сміється). Знаю, знаю!

Іван—Князенко. Де ж вона? Бабусю, скажіть мені!

Баба-Яга. У мого брата — Змія Зеленого за наймичку служить!

Іван—Князенко. Бабусю, голубонько, скажіть, як туди дорогу знайти, як проїхати, чи пройти?

Баба-Яга. Ой, далека та дорога, та й не легка! Все одно не дійдеш!

Іван—Князенко. Бабусю рідненька! Покажіть мені ту дорогу! Я на край світа зайду, а її знайду!

Баба-Яга. Ну, нехай вже буде, як просиш! Покажу тобі дорогу, а далі роби, як сам знаєш. (Підходить до казана, щось кидає до нього, шепоче, потім виймає і подає Іванові—князенкові).

Баба-Яга. Ось маєш чарівний клубок. Як вийдеш із хати, то кинь його по-перед себе і йди

все туди, куди буде він котитися, він тебе й приведе до синього моря. А з того берега морського буде видний острів, а на тому острові брат мій, Зелений Змії живе. Та одна біда, що туди, ані пройти, ані проїхати не можна.

І в а н — К н я з е н к о. Я, бабусю, море перепливу!

Б а б а - Я г а. Хе-хе-хе! Що то коділю людське дурне! Не пропливеш і половини, як утопишся! Ти вже краще мене слухай: сподобався ти мені, я пораджу тобі. Отже, як прийдеш до моря синього, то дивися, де там щука—риба велика лежить — пропадає без води на сонці. Побачивши тебе, заговорить вона людським голосом: „Не їж мене, Іване—Князенку, а кинь мене в море, то я тобі в пригоді стану“!.. А ти й скажи їй: „Кинь мене, щуко—рибо у море, але ти перекинь мені мосточок до острова буйного, до Змія Зеленого“... Тоді вже й там будеш, а там роби, як сам знаєш. Тільки, як жінку свою побачиш, хапай швидко, та біжи, не оглядаючися.

І в а н — К н я з е н к о. Спасибі тобі, бабусю! Твої послуги ніколи не забуду!

Б а б а - Я г а. Тепер же йди, не гайся, бо день короткий, а ніч темна.

І в а н — К н я з е н к о. Прощай, бабусю!

Б а б а - Я г а. Прощай, прощай!

(Бере його за руку й виражає за двері).

ЗАСЛОНА.

КАРТИНА СЕМА.

Богата палата у замку Зеленого Змія. Всюда золото і срібло. По два боки — двоє золотих дверей — одні до покоїв Змія, другі, — замкнені, на двір. На золотій лавці, за прялкою сидить Князівна - Жаба, теж вся в золоті і самоцвітах, але лице має засмучене, очі заплакані. Потихеньку співає пісеньку.

Князівна—Жаба:

„Іване мій, Князенку мій

„Молодчику любий

„Сушить вік мій лихий змії

„Літа мої губить!“

Голос Змія (за дверима). Дівонько! Іди сюди!

(Князівна - Жаба швидко витирає рукавом сльози, та йде до дверей, але незабаром вертає. Сідає за прялку і знову співає).

„Іване мій, князенку мій

Молодчику любий“.

(Плаче, потім говорить до себе).

Князівна—Жаба. Вже цілий рік, як я в розлуці з мовою любовою дружиною, з моїм Князенком—Іваном! З дня на день плачу, з дня на день горюю, прислугуюючи гаду лютому, Змію Зеленому. Тільки й живу думкою, що от-от приїде Іван—Князенко мене визволити, золоті двері відмикати, та мене на волю випускати! Та дарма, далекі до мене дороги, глибоке море, дрімучі ліси, до паладу тяжкі двері під замками...

Голос Змія. Дівонько, постели мені постіль!

(Князівна йде і вертає. Сідає знов і співає).

„Іване мій, князенку мій“!..

Голос Змія. Дівонько, укрій мене!

(Князівна—Жаба виходить і вертає).

Голос Змія. Дівонько! Що ти там робиш?

Князівна. Пряду!

Змії. Ну, пряди і яку небудь казку розкажи!

Князівна (крізь сльози).

„За горами, за долами

За глибокими морями,

Там дівчина жила,

Дрібні сльози лила...“

Голос Змія (засипаючи). Такої нудної завела. Під таку казку і справді спати хочеться. О-о-х! (Позіхає і за хвилину чути сонне храпіння).

Князівна знова заводить свою пісню, але в той час чути на дворі чийсь кроки.

Князівна. Людські кроки? Звідки б вони тут узялися?

Голос Івана—Князенка. Відчиніть, чи поснули?

Князівна. Який знайомий голос! В мене чогось забилося серце!

Іван—Князенко (напірає на двері, але вони не піддаються, тоді він розрубав шаблюку замки і нарозпаш розчиняє двері).

Князівна (кидається до Івана—Князенка) Іване!

Іван—Князенко с. Жіночко! (Обіймаються).

Князівна. Голубе ж ти мій, сизий! Як же я за тобою затужила! Я ж думала, що не доведеться й побачитись! Так сохла, так вянула тужачи за тобою!

Іван—Князенко. Голубонько моя! Не гаймо часу, тікаймо за гори, за бори, за море, до батечка-князя!

Князівна. Так, тікаймо! Щастя наше, що лютий Змій спить, а як би прокинувся, була б нам біда!

Іван—Князенко. А де він спить?

Князівна. Тут, за золотими дверима.

Іван—Князенко. Я убю його!

Князівна (перелякано). Іване—Князенку не займай його, бо він має десять голів, так ти й кісточок своїх не збереш від нього!.. Краще давай замкнемо його двері, щоби він, як прокинеться, не міг одразу нас доганяти! (Замикають двері).

Князівна плескає в долоні, збігаються кілька дівчат у білих сукнях і радісно вітають князівну.

Князівна. Швидко, швидко, не гайтеся, килим-самолет знаряжайте, нас, з чоловіком любим по-над гори, по-над море, до нашого терема зодоченого переносіть!

Дівчата із дверей виносять килим-самолет, розстелюють, квітами убірають. В той час чується голос Змія, що проклинався.

Змію. Фе-е! Людським духом тхне! Дівонько, ходи сюди!

Князівна, та Іван—Князь перелякані поспішають до дівчат.

Змію. Дівчино, чувш?

(Чути, як іде до дверей).

Ага! Двері замкнені! Гей, дівчино, потвора підла, відчини!

Князівна. Ой, Іваночку, познішаймо! (Сідають швидко на килим-самолеток, Князівна плече тричі в долоні і килим-самолеток рухається повільно-випливає в напрямку дверей. Змію лютує, кричить, двері хитає, але Князівна з Іваном—Князенком уже в дверях.)

Князівна. Прощай, Змію лютий! Нема твого панування! Легимо ми за гори, за бори, за глибоке море, де забудем всяке горе!

ЗАСЛОНА.

Кінець.

*) Килим-самолет зробити можна в такий спосіб: низький возок з рівним помостом закривається килимом, а два міцних мотузки, або залізні дроти прив'язуються до переду візка одніми кінцями, а другі ідуть по землі, аж за двері. Коли килим має рухатися, двоє людей за двома обережно-повільно тягнуть мотузки до себе і відповідно дії, втягають возок за двері.

„Діточий театр“

Досі вийшли.

- 1) Чебишева — Садовський: „Самогній у лісі“,
1 дія 0.30
- 2) Галина Орлівна „Князівна Жаба“. 7 картин 0.30

Приготовляються до друку:

3. Кучальська-Садовський: „Відвага“
- 4) Галина Орлівна: „Христова Ялинка“.

Адреса В-ва: Гр. Г а н у л я к, Львів, Куркова 10.